

nejcennější, co můžeme někomu dát, je náš čas. Samozřejmě si dáváme i maličkosti, ale hlavně ten společně strávený čas. Proto jsme se dohodli, že se na den narozenin vždycky všichni sejdem, dáme si dort a pustíme si film, který vybere oslavenec.

Jenže na film se moc nesoustředím, protože dneska půjdeme s holkami oslavit moje osmnáctiny.

Poprvé jdu do baru!

Jsem poslední z nich, které ještě nebylo osmnáct, což se právě změnilo.

A ano, nesuďte mě, ale prostě nerada porušuju pravidla. Jsem z toho ve stresu, proto jsem ještě v žádném baru nebyla. Dneska už ale konečně oficiálně můžu.

Když film skončí, obejmu Marii, rozcuchám Tomášovi vlasy, líbnu brečící mámu, utěšujícího tátu a jdu se nahoru do pokoje chystat.

Nachystám si oblečení, které jsem holkám popsala, jenže najednou mi to nepřijde dost dobré. Chvilí na něj zírám.

Změním to.

Nezměním... v tomhle se cítím dobře, tak co. Stačí, že budu v cizím prostředí.

Beru si svou nejmilejší mikinu, která je volnější, takže nemusím řešit ruce ani břicho. Kdybych si měla vybrat jednu věc, kterou na svém těle opravdu nenávidím, jsou to ruce. U ramene se paže až moc rozšiřují, a tak vypadám tlustší, než normálně jsem. Proto se vždycky snažím ruce schovat.

Nikdy bych nedokázala jít třeba v upnutých mini šatech, ve kterých obvykle chodí Tez, nebo v crop topu odhalujícím břicho, jak si oblíbila Hana. Holky mi říkají, že bych měla zapracovat na svém sebevědomí, ale já jsem takhle spokojená. Nemusím vyčuhovat, ukazovat se. Taková prostě nejsem.

Odběhnu do koupelny, rychle se vysprchuju, obléknu se a vyfoukám si hlavu. Což je pěkná fuška. Mám ráda svoje dlouhé vlasy, ale starat se o ně mě neskutečně štve.

Uklidím fén a koukám na třpytící se srdce na hrudi. Stoupnu si na špičky a zkontroluju spodní část těla. Myslím, že mám v těch džínových kraťasech moc velký zadek. Možná by mohly být i delší. Začnu je tahat za okraj, aby sahaly níž. Ale moc to nefunguje, překvapivě.

Rychle si udělám linky, dám řasenku a už mi vibruje mobil. Na obrazovce se objeví Hanin obličej.

Mám u jejího čísla fotku, jak se kření. Ani nevím, kdy a jak ta fotka vznikla. Možná jsem si někde nechala položený mobil a ona se mi na něj vyfotila. Každopádně mi ta fotka, vždycky zvedne náladu.

„Už jsi tady?“ zeptám se.

„Joooooooo! Děleeeeej! Pooooohni!“ křičí.

Au! Asi mi prasknou ušní bubínky. Na to, abych ji slyšela, jsem nepotřebovala mobil. Stačilo otevřené okno v koupelně. Z mých narozenin je evidentně nadšená víc než já.

Do růžového obalu od mobilu si dám občanku a strčím si ho do zadní kapsy kraťasů. Do jedné přední kapsy dám klíče a do druhé peníze, víc dneska nepotřebuju. Jdu dolů a houknu na rodiče v obýváku, že už odcházím.

„Do půlnoci doma!“ zavolá ještě táta, když akorát zavírám vchodové dveře. Pokývám hlavou, ale spíš sama pro sebe, protože to táta nemůže vidět.

Sednu si na sedadlo spolujezdce a ona hudbu trochu ztlumí, ale ne dost na to, abychom na sebe mohly mluvit.

Vzadu sedí Tez a Anet. Jsem poslední, koho vyzvedávají, protože bydlím nejdál a taky mám přednostně sedadlo spolujezdce, jelikož se znám s Hanou od mala.

Auto se pomalu rozjede a za chvíli jsme už na Strakonický směrem na Smíchov. Zaparkujeme ve vedlejší ulici a vyrazíme za roh do baru. Akorát se začíná stmívat a je krásný soumrak. Takový ten romantický. Obloha hraje všemi barvami od šedé přes oranžovou až po růžovou. Na chvíli se zastavím a jen ten výjev pozoruju. Nádhe-
ra.